

ΜΕ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ
Υ, Υ
ΚΟΝΤΟΥ

SKRIP...*

15
ΤΕΤΑΡΤΗ
10
10
10

Τεύχος 00
Σεπτέμβριος
2011

Το **blog** είναι ένα έντυπο της Κατάληψης Παπουτσάδικο, που πραγματεύεται ζητήματα - τοπικά ή όχι - που απασχολούν τους ανθρώπους της κατάληψης. Όλο το έντυπο, από το στήσιμο μέχρι τα θέματα και τα κείμενα, βγαίνει συλλογικά, μέσα από τη συνέλευση της κατάληψης.

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου, δεν είναι τζάμπα - διατίθεται όμως ελεύθερα και χωρίς αντίτιμο - ούτε είναι διαφημιστικό. Εχθρεύεται τον κόσμο του εμπορεύματος, και δεν έχει καμία σχέση με κόμματα, ΜΚΟ, διαφημιστές, και λοιπά παράσιτα που μας τρώνε τη ζωή.

Αυτά προς το παρόν.
Θα τα ξαναπούμε...

Κάθε **Δευτέρα** στις **19:00** συνέλευση της Κατάληψης

**εγχειρήματα &
δραστηριότητες
που στεγάζονται
στο
ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ**

Κάθε **Πέμπτη** στις **19:00**
αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο

κόντρα στον εμπορευματοποιημένο τρόπο κοινωνικής επαφής, βρισκόμαστε και επικοινωνούμε, παρέα με ένα καφέ (ή ένα τσίπουρο), τσιμπώντας κάνα μεζέ και ακούγοντας μουσική

Κάθε **Σάββατο** μεσημέρι **αυτοοργανωμένο μαγειρείο**

Ξεκινάμε το μαγείρεμα γύρω στις 13:00 με υλικά που φέρνουμε από το σπίτι μας (όσοι και ό,τι έχουμε) ή φέρνουμε έτοιμα φαγητά που μας έχουν περισέψει, και στρώνουμε τραπέζι γύρω στις 15:00

Κάθε **Κυριακή** στις **18:00** συνέλευση του **ιντερνετικού
ραδιοφωνικού σταθμού **ραδιοφράγματα****

το ραδιόφωνο ραδιοφράγματα είναι μια συλλογική προσπάθεια που στεγάζεται στο Παπουτσάδικο από τον Σεπτέμβρη
www.radiofragmata.espivblogs.net

Το Παπουτσάδικο είναι ανοιχτό κάθε απόγευμα, εκτός Τετάρτης. Στην κατάληψη υπάρχει έντυπο υλικό και μπροσούρες. Επίσης, ετοιμάζονται δανειστική βιβλιοθήκη, χαριστικό παζάρι, μαθήματα και πρόγραμμα προβολών. Το πρόγραμμα για τις μελλοντικές δραστηριότητες και τις εκδηλώσεις θα αναρτάται στο blog της κατάληψης.

www.papoutsadiko.espivblogs.net

email: katalipsipapoutsadiko@gmail.com

Το παλιό εργοστάσιο παπουτσιών καταλαμβάνεται...

Σε μια χρονική περίοδο που κλείνουν σχολεία, νοσοκομεία βάζουν λουκέτο, η ανεργία βαράει κόκκινο και οι σχέσεις έχουν γίνει ψηφιακές, κάποιοι Χαϊδαριώτες / Χαϊδαριώτισες επιλέγουμε να ορίσουμε μόνοι μας τους τόπους και τους χρόνους μας, ψάχνοντας συλλογικά μονοπάτια στους βάρβαρους καιρούς. Έτσι λοιπόν, εδώ και 6 μήνες, προσπαθούμε να δώσουμε ανάσα στο παλιό εργοστάσιο παπουτσιών, δημιουργώντας μια εστία αντίστασης στην πόλη μας. Έναν τόπο συνάντησης για όσους θέλουν να ορίζουν τη ζωή τους χωρίς διαμεσολαβητές, ένα κύτταρο ελευθερίας, που στέκεται ανταγωνιστικά στα πρότυπα και στα μοντέλα ζωής που προσπαθούν να μας επιβάλλουν οι κάθε λογής επίδοξοι εξουσιαστές και κυρίαρχοι αυτού του κόσμου.

Επιλέγοντας να καταλάβουμε έναν χώρο εδώ και χρόνια εγκαταλελειμμένο, και να τον μετατρέψουμε σε ζωντανό και ελεύθερο, επιλέγουμε το δρόμο της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης και της συλλογικής αντίστασης στην συνεχή

αποκτήνωση της ζωής μας. Η κατάληψη από μόνη της είναι μια πράξη αντίστασης, η οποία υποσκάπτει την κυρίαρχη στον σύγχρονο πολιτισμό έννοια της ιδιώτευσης. Θεωρώντας ότι ο δημόσιος χώρος ανήκει αδιαμεσολάβητα στην κοινωνία και όχι στους θεσμικούς αντιπροσώπους της, χτίζουμε σχέσεις συντροφικότητας και εμπιστοσύνης, ελπίζοντας να βρεθούμε ένα βήμα πιο κοντά στην ρήξη και στην ανατροπή με το υπάρχον.

Η κατάληψη αποτελεί για εμάς έναν απελευθερωμένο χώρο που θα μπορεί να στεγάσει τις πολιτικές μας πεποιθήσεις, τις κοινωνικές μας ανησυχίες, και την ανάγκη μας για ανταλλαγή απόψεων και ιδεών. Επιπλέον επιθυμούμε να δημιουργήσουμε έναν χώρο προετοιμασίας και στέγασης κοινωνικών και πολιτικών αγώνων, μέσα από τη διαδικασία της ζύμωσης και της τριβής. Ταυτόχρονα, ως ένας χώρος που σιχάινεται τον κόσμο του εμπορεύματος, μπορεί να αποτελέσει μια εστία αντιπληροφόρησης, έναν τόπο έκφρασης και δημιουργίας, μαθημάτων και πολιτιστικών εκδηλώσεων.

Όλες οι αποφάσεις σχετικά με τη λειτουργία και τις δράσεις του χώρου λαμβάνονται συλλογικά, μέσα από συνελεύσεις, αδιαμεσολάβητα, ισότιμα, συμμετοχικά. Στη συνέλευση δε χωράνε ιεραρχίες, πλειοψηφίες και ειδήμονες, και οι αποφάσεις παίρνονται ομόφωνα. Η διαχείριση του χώρου γίνεται από τους συμμετέχοντες, σύμφωνα με τις ανάγκες και τις δυνάμεις μας, χωρίς καμιά οικονομική υποτέλεια σε χορηγούς - ενάντια στη λογική όπου όλα πουλιούνται και όλα αγοράζονται, που οδηγεί στην εκμετάλλευση και τους κοινωνικούς και ταξικούς διαχωρισμούς.

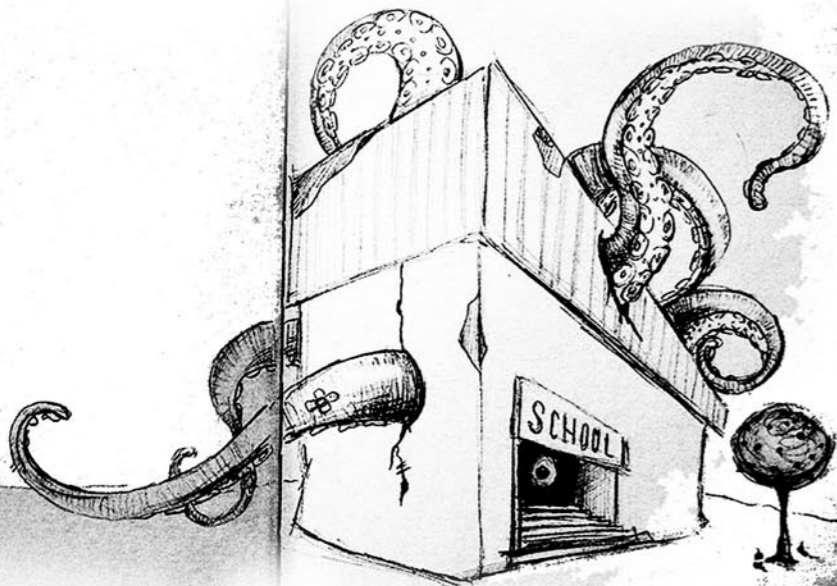
Σαν άτομα και σαν συλλογικότητα, δεν διεκδικούμε την ιδιοκτησία του κτιρίου - και καμιά ιδιοκτησία - αλλά διεκδικούμε τη χρήση και τη λειτουργία του, χωρίς μεσάζοντες και αντιπροσώπους. Η κατάληψη δεν είναι - κι ούτε πρόκειται να γίνει - τσιφλική κανενός ατόμου ή συλλογικότητας. Τα κομματικά και προσωπικά συμφέροντα και φιλοδοξίες δεν έχουν θέση στο Παπουτσαδικο, καθώς κάθε σχέση ή διαπραγματέυση με τους θεσμούς και την ενσωματωμένη σε αυτούς λογική της ιεραρχίας και της αντιπροσώπευσης, είναι ασύμβατη με την ισότιμη και αδιαμεσολάβητη συμμετοχή και διεκδίκηση.

Ο χώρος είναι ανοιχτός για τον καθένα καθεμία που αντιτίθεται σε ρατσιστικές, σεξιστικές, φασιστικές, ή άλλες αντιλήψεις που πρεσβεύουν διαχωρισμούς και διακρίσεις. Στον καθένα που ελπίζει ότι μέσα από συλλογικές διαδικασίες μπορεί να κατανοήσει και να αλλάξει αυτόν τον κόσμο που μας έχει επιβληθεί.

Άλλωστε, «κάθε υπάρχουσα ισορροπία αμφισβητείται κάθε φορά που κάποιοι άγνωστοι άνθρωποι προσπαθούν να ζήσουν αλλιώς».

"Εθνική Παιδεία"
Κ. Βάρναλης

Γανιάσατε, δασκάλοι, να ξεμάθω
να 'μαι εγώ, να στοχάζομαι, να θέλω -
ψέματα όλο ν' ακούω, να λέω, να πράττω,
για ψέματα να ζω και να πεθαίνω.
Δεν μπόρεσε η σπουδή να με χαλάσει.
Αντέξανε σαρκίο, ψυχή και γνώση
μα κάθε τόσο θάνατος να ξέρεις
ότ' είσαι πάντα πουλημένο κρέας.

back to school back to black

Σεπτέμβρης ο μήνας που διανύουμε, και όπως λέει η γνωστή φράση: "Κάθε κατεργάρης στον πάγκο του". Επιστροφή στα θρανία λοιπόν για όλους-ες τους κατεργάρηδες που θα πρέπει να φρονιμέψουν και να σοβαρευτούν, αλλά γιατί όμως, και με ποιους ορούς;

Το σχολείο, όπως και κάθε θεσμός ελεγχόμενος από το κράτος, είναι δομημένο αποκλειστικά για να εξυπηρετεί συγκεκριμένους σκοπούς. Πρέπει να μάθεις - μέσα και έξω από τις αίθουσες - να υπακούς τους καθηγητές γιατί αυτοί ξέρουν ποιο είναι το σωστό. Θα πρέπει να μάθεις να είσαι περιφραγμένος από κάγκελα και να είσαι κάτω από το άγρυπνο βλέμμα του επιτηρητή-επιστάτη, που κοιτά να δεις σύμπωση, κι αυτός ξέρει τι είναι σωστό, τι λάθος. Θα σου δοθεί η ψευδαισθηση, πως έχεις κάποιο λόγο σε όλα αυτά, ψηφίζοντας πενταμελή και δεκαπενταμελή, ή αν είσαι και τυχερός θα συμμετέχεις κιόλας σε αυτή την μικρογραφία εξουσιαστικού οργάνου. Θα μάθεις πως πάντα θα πρέπει να έχεις κάποιον

ανώτερο πάνω από το κεφάλι σου (βλ. διευθυντή), με την μόνη διέξοδο που θα φαντάζει ρεαλιστική, να είναι να γίνεις μια μέρα σαν αυτούς. Είτε μπάτσος, είτε διευθυντής...

Αλλά τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Απέναντι στους κοινωνικούς και ταξικούς διαχωρισμούς που γεννάει το σχολείο, απέναντι στους ψυχαναγκασμούς των πρωινών προσευχών και των κηρυγμάτων των διευθυντάδων, υπάρχουν ένα μάτσο πιτσιρικάδες-πιτσιρίκες, που ούτε είναι χαζοί, ούτε θέλουν να γίνουν. Ξέρουν πως δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από ένα χρεωκοπημένο σύστημα, και αρνούνται να συμμετέχουν σε παρελάσεις που βρωμάνε εθνικισμό. Διαβάζουν εξωσχολικά βιβλία προσπαθώντας να δουν πέρα από τα "αυτονόητα". Εκφράζονται, βάζοντας χρώμα στους αποστειρωμένους τοίχους της πόλης, κάνοντας γκράφιτι. Παιζουν μπάλα στις πλατείες και όχι στα PC. Επιλέγουν να κάνουν κοπάνα και να βολτάρουν πέρα από τα κάγκελα του σχολείου. Κάνουν καταλήψεις για να πάρουν πίσω τον κλεμμένο χρόνο τους.

Δεν μας ενδιαφέρει αν το κάνουν συνειδητά ή ασυνείδητα, μας ενδιαφέρει που ζουν την δικιά τους ζωή και ελπίζουμε να μην μεγαλώσουν ποτέ...

Όπως
Δ.Ι.Α.Σ. / ΔΕΛΤΑ
και όχι όπως
ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Πέραν του ότι **το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος**, άμα κάτσουμε και κάνουμε μια ανάγνωση στα σημερινά γεγονότα, θα δούμε πως οι σημερινοί κυρίαρχοι δεν δίνουν πλέον δεκάρα - στην κυριολεξία - για το τερατούργημα της εκπαίδευσης που οι ίδιοι δημιούργησαν. Κι ενώ κλείνουν σχολεία και παιδικούς σταθμούς, κάνουν τα βιβλία DVD, και θεωρούν αυτονόητο πως όσα παιδιά έχει κάθε οικογένεια τόσα και τα pc που διαθέτει, από την άλλη, ξοδεύουν εκατομμύρια ευρώ σε χημικά, έξοδα μετακινήσεων και διαμονής των μπάτσων σε ξενοδοχεία (βλέπε Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης), για την καταστολή διαδηλωτών - που παρεμπιπτόντως πολλές φορές ανάμεσα τους βρίσκονται και μαθητές, χιτίζουν νέες φυλακές και αγοράζουν όπλα.

Το νέο κράτος ασφάλειας σας καλοσωρίζει λοιπόν, ως το καλοσωρίσουμε και μες καταλλήλως...

Στις αίθουσες
της πλήξης
η ζωή
κάνει κοπάνα

ΟΥΤΕ με την πρέζα... ΟΥΤΕ με τους “πρεζάκηδες της εξουσίας”

Στον καιρό των μνημονίων, όπου η ζωή μας λεηλατείται και οι κοινωνικές δομές πρακτικά ισοπεδώνονται, το κράτος αποφασίζοντας ότι οι τοξικοεξαρτημένοι είναι άνθρωποι δεύτερης κατηγορίας, χωρίς φωνή και χωρίς υποστήριξη, φέρνει ένα νομοσχέδιο που ουσιαστικά διαλύει τα προγράμματα υποκατάστασης, απεξάρτησης και επανένταξης, και με περίσσια πονηριά το συνοδεύει με ένα δεύτερο, αυτό της «αποποινικοποίησης» της χρήσης. Είναι δεδομένο ότι το πρόβλημα των ναρκωτικών είναι ένα πολύπλευρο ζήτημα με κοινωνικές ρίζες, καθώς και με σαφείς πολιτικές προεκτάσεις και χρήσεις, αλλά σκοπός του κειμένου αυτού δεν είναι να αναλυθούν οι αιτίες που οδηγούν στην εξάρτηση ή η αποτελεσματικότητα των προγραμμάτων απεξάρτησης και υποκατάστασης. Αφορμή για το συγκεκριμένο κείμενο υπήρξε η θεμελιώδης αντίθεση μεταξύ των πραγματικών προβληματισμών σχετικά με τα δύο νομοσχέδια, τη στόχευσή τους και την εφαρμογή τους, και των πλασματικών επιχειρημάτων που προτάσσουν οι «υπέρμαχοι» του Χαϊδαρίου, οι οποίοι παρουσιάζονται ξαφνικά ως οι αδικημένοι ενός ζητήματος που τους ήρθε «ουρανοκατέβατο».

Η προοπτική εγκατάστασης μονάδας του ΟΚΑΝΑ στο ΑΤΤΙΚΟ Νοσοκομείο, έχει προκαλέσει στην τοπική κοινωνία συζητήσεις, αντιπαραθέσεις, αλλά και αντιδράσεις. Αντιδράσεις που ενορχηστρώνονται από δημοτικούς άρχοντες και επιχειρηματίες, και σιγοντάρονται από μερίδα κατοίκων, σαν ξαφνικά ο ΟΚΑΝΑ να είναι ο μεγαλύτερος «εχθρός» για την περιοχή, και τα ναρκωτικά ένα «εισαγόμενο» πρόβλημα. Λες και τα ναρκωτικά δεν είναι ήδη εδώ, λες και κάθε οικογένεια δεν έχει έναν γνωστό, ένα φίλο ή ένα παιδί που σαπίζει στα πεζοδρόμια του κέντρου. Όλοι αυτοί, αντιτίθενται στη δημιουργία μονάδας του ΟΚΑΝΑ, δημιουργώντας μια διαστρεβλωμένη εικόνα του ζητήματος, είτε λόγω έλλειψης πληροφόρησης, είτε λόγω απάθειας, αντί να διεκδικήσουν καλύτερα προγράμματα και αξιοπρεπή περίθαλψη και διαβίωση για τους συνανθρώπους τους.

Ταυτόχρονα, αυτοί που επικαλούνται την υποβάθμιση της περιοχής – εννοώντας προφανώς την υποτίμηση των αντικειμενικών αξιών των ιδιοκτησιών τους – είναι οι ίδιοι που από προσωπικό όφελος είτε ως επιχειρηματίες, είτε ως ιδιοκτήτες, είτε ως καταναλωτές, στηρίζουν τη μετατροπή κάθε ελεύθερου χώρου της πόλης σε ένα λαβύρινθο τραπεζοκαθισμάτων και παρκαρισμένων αυτοκινήτων, θεωρώντας ως «αναβάθμιση» αυτόν τον εμπορευματοποιημένο τρόπο διασκέδασης και κοινωνικής συνεύρεσης. Άλλωστε, η περιοχή διόλου δεν «υποβαθμίστηκε» από την ύπαρξη δύο ψυχιατρείων και ενός ακόμα προγράμματος απεξάρτησης, ενώ η συμβίωση και συνύπαρξη των ασθενών και των κατοίκων υπήρξε αρμονική εδώ και δεκαετίες, κάτι που οι τοπικοί άρχοντες και οι επιχειρηματίες επιμελώς παραλείπουν από την επιχειρηματολογία τους.

Τα επιχειρήματα αφενός του ερχομού της πρέζας στο Χαϊδάρι, και αφ' ετέρου της οικονομικής υποβάθμισης της περιοχής, είναι μια εξαρχής λανθασμένη βάση συζήτησης του προβλήματος. Οι πολιτικές και οικονομικές συνθήκες που οδηγούν σε κοινωνικό κανιβαλισμό ανάλογο με αυτόν που περιγράφεται παραπάνω, είναι η πραγματική και αντικειμενική βάση συζήτησης και δράσης. Το κράτος επιλέγει να αποκόψει τους τοξικοεξαρτημένους από κάθε κοινωνική παροχή και ψυχολογική στήριξη, σταματώντας να χρηματοδοτεί την πρόληψη, την απεξάρτηση και την επανένταξη, αντιμετωπίζοντας το θέμα καθαρά φαρμακευτικά, και προφανώς λογιστικά. Ταυτόχρονα, για τους ίδιους ακριβώς λόγους, προωθεί την «αποποινικοποίηση» πάλι με όρους οικονομικούς, και όχι φυσικά σε βάση ελευθεριών, θέλοντας να αποσυμφορήσει τις φυλακές και να εισπράττει πρόστιμα.

Οι αντιδράσεις του Δήμου, του ΑΣΔΑ, των επιχειρηματιών και των ιδιοκτητών, και όλων όσων έχουν προσωπικά συμφέροντα από την εναντίωση στη μονάδα του ΟΚΑΝΑ, δεν είναι μη αναμενόμενες. Άλλωστε, κανείς από τους παραπάνω δεν χαρακτηρίστηκε ποτέ από ανθρωπιά και κοινωνική αλληλεγγύη. Η τοπική κοινωνία όμως, παρόλο που έχει ευθύνη για την απάθεια που επιδεικνύει ως προς τη διάλυση συνολικά της απεξάρτησης, πρέπει να κατανοήσει ότι παρασύρεται σε ένα ρατσιστικό παραλήρημα, υπεκφεύγοντας να κοιτάει το πρόβλημα κατάματα, και ουσιαστικά επιλέγει για άλλη μια φορά να στραφεί ενάντια στα αδύναμα μέλη της κοινωνίας και όχι στους πραγματικούς υπαίτιους. Οι κάτοικοι του Χαϊδαρίου, θα πρέπει να επιλέξουν αν θέλουν να στέκονται δίπλα ή απέναντι σε αυτούς που εξισώνουν την ανθρώπινη ζωή με την αξία των ακινήτων.

Περί Φασισμού

Οι περίοδοι οικονομικής κρίσης είναι στιγμές απότομης επιτάχυνσης της ιστορίας, όπου θεσμοί, ιδεολογίες, πολιτικοί σχηματισμοί, συνήθειες και κοινωνικές διαδικασίες, που σε περιόδους άνθησης έμοιαζαν αμετακίνητοι και παντοτινοί, καταρρέουν ξαφνικά σαν χάρτινοι πύργοι, κάτω από την πίεση αντίθετων δυνάμεων που εμφανίζονται στον κοινωνικό στίβο. Οι πολιτικές και ατομικές ελευθερίες, τα λεγόμενα δημοκρατικά δικαιώματα του «πολίτη», που αποτέλεσαν την βάση στο εποικοδόμημα της αστικής δημοκρατίας, αλλά και η ίδια η αστική δημοκρατία, μετατρέπονται σε βαρίδια στα πόδια των κυρίαρχων.

Η «πάση πώσης του ποσοστού κέρδους» γίνεται το μέτρο ανοχής των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων. Κάθε διαφορετικότητα του λόγου και της ίδιας της ύπαρξης, συντρίβεται με την φυσική βία των πληρωμένων χαφιέδων και των συμμοριών της κυρίαρχης τάξης. Το συμφέρον των καπιταλιστών, ανυψώνεται βίαια σε καθολικό κοινωνικό συμφέρον, μέσω των μηχανισμών που το σύστημα διαθέτει (Μ.Μ.Ε., Δικαστική εξουσία, Εκκλησία, Στρατός, κλπ). Σε αυτή την διεργασία, οι κυρίαρχοι βρίσκουν έτοιμο έδαφος στα καταπιεσμένα μέχρι χθες φασιστικά αντανakλαστικά των κατεστραμμένων από την οικονομική κρίση μικροαστών. Μπορεί κανείς να πει, ότι ο φασισμός είναι μια επέμβαση στα μυαλά τους, προς το συμφέρον των χειρότερων εχθρών τους. Η καταστροφή της μικρής ιδιοκτησίας καταστρέφει το σύνορο που διαχωρίζει τους νοικοκυραίους από τους φτωχοδιάβολους αυτού του κόσμου, τους απόκληρους και αποκλεισμένους εργάτες και μετανάστες. Το ρατσιστικό μίσος προκύπτει, όχι από την διαφορά πια, αλλά από

την ομοιότητα του μικροαστού με τον περιφερόμενο «εξαθλιωμένο» εργάτη

Οι θυμωμένοι μικροαστοί γίνονται εύκολα θύματα του λαϊκισμού των φασιστών. Η κοινωνία δαιμονοποιείται. Αιτία του κακού – προσπαθούν να μας πείσουν - είναι οι διεφθαρμένοι πολιτικοί, ο ξεπεσμός των ηθικών αξιών, οι μετανάστες, και όχι το ίδιο το σύστημα. Οι μαχαιοβγάλτες της Χρυσής Αυγής, και άλλων φασιστικών ακροδεξιών ομάδων, είναι βασικός πυρήνας του κρατικού κατασταλτικού μηχανισμού και η επιχειρησιακή εμπροσθοφυλακή των πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες. Το σύνθημα των ακροδεξιών, ότι η ατομική αξιοπρέπεια θα κατακτηθεί με χτυπήματα μέχρι την εξαφάνιση των «ανθρώπινων σκουπιδιών», χτυπά ευαίσθητες χορδές της μικροαστικής ψυχής. Στρατεύονται εύκολα στις γραμμές της Χρυσής Αυγής, ιδιαίτερα στις πιο υποβαθμισμένες περιοχές, για να συγκροτήσουν συμμορίες που θα αποτελέσουν φασιστικές ομάδες κρούσης ενάντια σε στέκια, καταλήψεις, συνελεύσεις γειτονιάς, σε κάθε οργανωμένη συλλογικότητα που μπορεί να γίνει εστία αντίστασης, εστία δημιουργίας και ελευθερίας των καταπιεσμένων.

Όμως, παρά την συνδρομή του κράτους, υλική και προπαγανδιστική, παρά την αναποφασιστικότητα της κομματικής και συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που μιλάει στο όνομα των εργατών αλλά είναι ανίκανη να απαντήσει στις φασιστικές επιθέσεις, οι φασιστικές συμμορίες απέχουν πάρα πολύ απ' το να είναι μια υπολογίσιμη κοινωνική δύναμη. Η αυτενέργεια, η αλληλεγγύη και ο ηρωισμός πολλές φορές των καταπιεσμένων, γίνεται αξεπέραστο εμπόδιο στην εξάπλωση της αρρώστιας. Όμως δεν αρκεί. Είναι ανάγκη να χτιστεί ένα μέτωπο μάχης απέναντι στους χαφιέδες και τις ληστοσυμμορίες των φασιστών, ανοίγοντας ταυτόχρονα ένα δρόμο στην εργατική και κοινωνική χειραφέτηση.

Ο φασισμός δεν έρχεται από το μέλλον καινούριο τάχα κάτι να μας φέρει. Τι κρύβει μέσ' στα δόντια του το ξέρω, καθώς μου δίνει γελαστός το χέρι.

Οι ρίζες του το σύστημα αγκαλιάζουν και χάνονται βαθιά στα περασμένα. Οι μάσκες του με τον καιρό αλλάζουν, μα όχι και το μίσος του για μένα.

**Το φασισμό
βαθιά καταλαβέ τον.
Δεν θα πεθάνει μόνος,
τσάκισέ τον.**

Ο φασισμός δεν έρχεται από μέρος που λούζεται στον ήλιο και στ' αγέρι, το κουρασμένο βήμα του το ξέρω και την περίσσεια νιότη μας την ξέρε.

Μα πάλι θέ ν' απλώσει σα χολέρα πατώντας πάνω στην ανεμελιά σου, και δίπλα σου θα φτάσει κάποια μέρα αν χάσεις τα ταξικά γυαλιά σου.

[...]Στο θάλαμο 11 του μπλοκ 15 ήμασταν στοιβαγμένοι εκείνες τις μέρες πάνω από πενήντα άνθρωποι. Για να χωράμε είχαν στήσει γύρω στους τοίχους πατάρια. Τα καμιόνια κουβαλούσαν συνέχεια. Έφερναν, έπαιρναν, κρεμούσαν, - ο αριθμός των κρατουμένων δεν κατέβηκε ποτέ κάτω απ' τους 30. Όσοι ήταν απ' τους παλιότερους φάνταζαν ίδιοι κινούμενοι σκελετοί. Αποθήκη ανθρώπων είχε βαφτίσει κάποιος το μπλοκ 15. Κι ένας άλλος διόρθωσε: αποθήκη φαντασμάτων.

Το μπλοκ 15 στο στρατόπεδο του Χαιδαριού ήταν το χτίριο της απομόνωσης. Επικοινωνία δεν επιτρεπόταν με τον έξω κόσμο, δεν παίρναμε δέματα, ούτε και αγγαρείες κάναμε. Μέρα παρά μέρα μας έβγαζαν ένα τέταρτο της ώρας να περπατήσουμε στον κύκλο, μπροστά στο χτίριο. Το συσσίτιο ήταν πολύ λειψό. Μια φετίτσα ψωμί μάς έδιναν το μεσημέρι που αργότερα κόπηκε κι αυτή, κι ένα πιάτο μπιζελόζουμο ή αλατισμένο σκουμπρί. Νερό μια φορά τη βδομάδα: για τον καθένα ένα κυπελάκι, όπου συχνά έπλεαν μικρά κόκκινα σκουλήκια σαν τριχες. Γι' αυτό πάντα προτιμούσαμε τη σούπια. Το σκουμπρί άναβε μέσα μας.

Πολλοί, για να ξεγελάνε τα δυο φοβερά στοιχεία της δίψας και της πείνας, άρπαζαν από κάτω, στον κύκλο, καμιά λεμονόφλουδα ή κάνα λιοκούκουτσο, που πετούσαν οι δεσμοφύλακες, και τα γλείφανε. Μα κάθε τέτοια απόπειρα μπορούσε να στοιχίσει δέκα βουρδουλίες με το σύρμα.

Μη νομίσετε πως όλα τούτα γίνονται απρογραμμάτιστα, συνέχισε ο Λάιος: οι ναζήδες ξέρουν πως ο άνθρωπος κι ως τις τελευταίες του στιγμές μπορεί να παλεύει με τα μέσα της ψυχής και της θέλησης. Όσο πλησιάζει το τέλος τους τόσο αιστάνονται την ανάγκη να φαίνονται νικητές και πάνε να σπάσουν το ηθικό μας. Ο σκοπός τους μένει πάντα ο ίδιος, χωρίς εξαίρεση. Είναι σαν το λύκο που αίμα θέλει μονάχα, δε διαλέγει.[...]

Ζήσης Σκάρος, απόσπασμα από το "Ο λύκος δε διαλέγει"

